

Intervju z Olmom Omerzujem

»Pri Družinskem filmu je bila zgodba s psom Robinsonom prva izhodiščna ideja za film«

PETRA METERČ

Na kateri točki načrtovanja si vedel, da bo v tvojih filmskih pripovedih prisoten tudi pes? Kako si si zamišljal vlogo psa pri Družinskem filmu (2015) in kako v Zimskih muhah (2018)?

Pri *Družinskem filmu* je bila zgodba s psom Robinsonom prva izhodiščna ideja za film. Dolgo sem jo nosil v sebi in v glavi preigraval možne zgodbe, v katere bi vključil epizodo z družinskim ljubljencem, ki na otoku preživlja samotarsko življenje. Fasciniral me je prehod iz zgodbe, ki je družinskega dramskega značaja, v zgodbo psa, ki sredi filma začne na simbolni ravni poosebljati družinsko tragedijo.

Pri *Zimskih muhah* sem vlogo psa želel karseda počlovečiti. Iskal sem velikega psa, ki bi sedel v isti višini s fantoma v avtu. Je tretji član posadke. Pogosto se zdi, kot da prisostvuje dogajanju; je nekako čustveno povezan z glavnima junakoma.

Kako si za filma izbral psa? Obstajajo za njih posebni castingi?

Na Češkem sodelujem z Otom Barešem in njegovimi sodelavci, ki so posebej usposobljeni za delo z živalmi pri filmu. Ota je sodeloval tudi pri mnogih koprodukcijskih filmih – njegova je bila na primer lisica v znanem Trierjevem *Antikristu*. Castingi seveda obstajajo, a v manjšem številu kot pri igralcih.

Kako poteka delo z živalmi na setu, si imel dreserje? Kaj se je pri živalih na snemanjih izkazalo za najtežavnejše? Lahko z nami поделиš kakšno anekdoto?

Na setu je vedno dreser, ki v sodelovanju z mano skuša izpeljati in si izmisliti način, kako psa izuriti za dani prizor.

Veliko lažje je, če je prizor podrobno razkadriran. Z montažo si tu lahko priskočiš na pomoč, lahko skriva nekatere pomanjkljivosti. Pri *Družinskem filmu* je bila stvar nekoliko bolj težavna, ker je slog filma temeljil na dolgih posnetkih. Skušali smo se čim bolj prilagoditi psu in smo pogosto čakali na pravi trenutek, ko bi pes pozabil, da okoli njega stojimo člani filmske ekipe. V tem delu snemanja je šlo za nekoliko bolj dokumentarističen pristop.

Kakšne nasvete glede dela z živalmi dobijo igralci?

Stvar lahko postane težavna, če se igralec in pes »ne spoprijateljita«. Lahko se tudi zgodi, da igralec ni prevelik ljubitelj psov, kar pes seveda začuti in začne igralca ignorirati. Zgodilo se mi je že, da smo morali za določene prizore zamenjati psa s psom iste pasme, ker se z igralcem nista »ujela«.

Pri Družinskem filmu gre za izjemno pomenljiv konec s psom. Kako si razmišljal o »živalskem pogledu« na to, kar film sporoča?

Zelo mi je bila ljuba ideja, da poskusim ustvariti pogled na družinska razmerja, polna melodramatičnih zapletov skozi optiko poljudnoznanstvenega dokumentarca (tipa National Geographic). Film odpiram z LCD zaslonom v avtomobilu in pogledom žab, ki se drstijo v mlakuži, končam pa s psom, ki po vrnitvi z robinzonskega otoka, sprva nekoliko užaljeno, ne prepozna svojega gospodarja, glave družine. Seveda je v samem konceptu precej skrite ironije.